

Zions geschaard worden, die er niets vreemds in vinden en er zoo bij voortleven, hebben ze wel ooit ingedacht, hoe diep verwerpelijk en verdoemelijk ze voor God liggen; het ingedacht dat er geen gedaante noch heerlijkheid aan hun ziel is, noch gestalte dat God ze zou begeerd hebben; en dat 's Heeren wondere erbarming juist dáárin bestaat, dat Hij liefheeft de ziel die Hem door haar zondereuk tegenwagt en mint een mensch die Hem afstuit.

Om met genade begenadigd te worden moet ge diep in het stof liggen, en juist als ge in dien verworpenen toestand van uw eigen zielsbesef ligt, is het zoo bijna onmogelijk te *gelosven*, dat ge dan juist *zijn* kind zijt.

En daarom, tenzij God de Heilige Geest dat onmogelijke u mogelijk maakt, dan werkt het geloof ook niet; en dat ge in toestanden, dat het geloof in u werkeloos ligt, zonder moed en zonder hope neerligt, o, dat versta ik volkomen; dat ervaart elk die den weg kent; en daarom is al het worstelen van de ziel die God kent, dan ook maar om dat ééne: om weer geloofswerking te ontvangen! „Heere, vermeerder ons het geloof!” blijft de bede van elk Christen.

Maar wat niet gaat, en wat men toch zoo telkens vindt, is, van den éénen kant te zeggen: „o, Ja, ik geloof wel en ik weet wel, dat ik zijn kind ben!” . . . en er dan bij te voegen: „maar mijn ziel is zoo moede en mat; het is me zoo bang om 't hart; zou Hij wel hooren?”

Dat *kan* niet.

En daarom, raakt de ziel in *dien* toestand, dan moet het uit bekommering over bijzaken, terstond weer naar kommer over de groote zaak; en moet heel uw wezen geschud tot ge vraagt: „Heere, leef ik nog wel of ben ik dood!” opdat de Heilige Geest weer ingang in u krije, en het weer om het *geloof* ga en om het geloof *alleen*.

Of hoe, zou God de Heere „zijn kind” niet minnen!

„Als zijn oogappel,” zegt de Heilige Geest in de Schrift, „*als zijn oogappel* heeft de Heere de zijnen lief,” wat zouden ze dan vreezen?

„Des Heeren deel is zijn volk en Jacob is het snoer zijner erve. Hij vond hem in een land der woestijnen. Hij voerde hem rondom. Hij onderwees hem. *Hij bewaarde hem als zijn oogappel!*”

Op die belofte pleitend, roept 's Heeren volk dan ook in den 17den Psalm; door den Heiligen Geest zelf tot die bede vervrijmoe-digd: „*Heere, bewaar ons als het zwart van uw oogappel!*”

En nogmaals in de godspraken van Zacharias verschijnt de Christus zelf als Engel des Verbonds, om het aan al Gods kinderen toe te roepen: Vreest niet voor die u vervolgen! die u wrekt is de Heere der heirscharen, „*want die ulieden aanraakt die raakt zijn oogappel aan.*”